

Adrianapel d. 30 Jan. 1878.

Åskade min May!

Som du gör hoppa vi hemmif tågs vägar. För
syssla vi in den 28 jan. aft. mid. i en förfärligt
vänder, smuts upp på smaltbanan, och derunder
skarpa stenar. Ifrån Filippopol skref jag se-
nast till dig, och samma morgon vi tågade af
fick jag brev af dig från den 23 Decemb. I sju
dagar höll vi på utan hvilat, de tre sista dagarna
öfver 3 mil. I förmorgon gick vi vidare till
Kodastu vid Marmora hafvet, men om
vi komma till Constantinapel eller ej, det
är ännu inget. Jag är näst att vi endeligen
kommit hit, och har ingenting annat att
vända än hem, har fått mera än nog af
kriget, Marschen ifrån Filippopol hit
var förfärlig, det var dagar, då man
ej vågade lyfta ögonen från marken, för
att ej trampa på något lik, som barer
förfrusna, in trampade i smutsen, gräs-
nos, man, och hopblandat med döda

skreatur och epilios af vagnar och last-
geråd, nej jag ägnar åt jag någon
öfverflöd mig hit. Vår bataljon best-
smält till 300, men de sege, ej
en enda blifvit efter under de 7 dagarna
och under de varit mycket svåra. Jag
hade beflutats att ej sitta mig till
höst, för hela marschen, men som
ifrån Adrianopel voro mina skäp-
sa slut att skumporna voro fulla
med sand. De som tåka dig kunn
soldaterna då skulle de ut. Våra
voro bäst, lottade, ty de fång nya
skäporna i Sofia, men af mina 10
man äro 36 redan i trasor. Vid de
andra gardesregementa äro de ännu
värre derom, flere äro utan skäporna,
hinder flera dubbla trasor spring för-
terna, och så väl det af på de
kvassa stenarne, det är så man
kan gråta när man ser dem.
Här veta vi ingenting om kriget.

snart bli slut eller ej, men jag tror
det ej finnes en enda soldat i hela
den stora arméen som ej längtar bort.
De mest skridliga ryktet är här om
krig och fred. För en stund sedan möte
jag Peter med Karavay, de berättade
hvardera att det var slut, och att
vi gå till Rodosto, endast för att
derifrån för ängligt afgå till Orissa.
En turkisk deputation är här, och
de hafva i dag en sammankommit hos
Nikolaj, men det ej finnes tele-
graf korrespondens med Pberg
så kan ja intet afgå. Den fursten
skall i går hafva sagt, att han på
5 dagar ej haft någon underordnad
från Pberg. En förfärlig orda råder
i allt, ingen Intendentus finns här
sharaitken för skaffe sig allt det
han kan, och till säga på allt, en
fejningarna slut. Här skall jag
kåpa åt mina soldater, dertill be-

köps två guldmunt var dagen, stift
lorna skall jag laga, och för 30 par
hofsulor begires 7 guldmunt, till
alla dessa utgifter har jag fått 10 hof
imperialer, och kan ej hoppas på mera,
emedan vår kass med kassa ännu ej
kommit till tillspaget.

I staden råder en Babylonisk förbidi-
ning; alla badar äro öppna och det
handlas i tvanji knut, ja medt på
gator, som äro smala och smutsiga, och
der kanoner, vitkärrot, ryttare och
fotgängare trängas om hvarandra.
Med stor nöda har jag fått tag i
en skraddare för att laga min palila,
hvilken hotade att falla i stycket,
minne beytos och allt annat äro vär-
diga, det är fränt att om morgonen
bloda på sig palstorna, ja somat-
siga och trasiya äro de. Om gaddi
tagas in i Phery, så som det sa
ser ut, måste alla häpnna, invid

stannat väl på platsas och lappas på vägen
kan jag tro, för så äro äro åter stannat
se dräpligt ut.

Har här jag träffat några utländningar,
som äro förvänade af oss soldaternes
gode uppförande, i vilket äro, af några
ordas, och som i djupaste frid, och
det uttra af Officierarnas se det ringaste
efter dem.

Pracopi är en dypsig Kommun, och sol-
daternas äro följande i honor, till alla
lyckan här kan äro bra på högre ort,
hvilket jag är att förakta. Sundman har
skrifvit efter i Filipopol, för en sjuk
fat, synd att här ej tidigare besökt jag
derligt, ty han har förargat oss hela
vägen. Ehrykte går till Palin. Hans
hafon då jag till tårarna i Tophus,
men ännu har man ej visshet derom.
I franken äro Hansway, Hausen, Ehrmann,
Witzgrin, Wilms och Toffel. För mig
kan den vara lugn, jag har ej varit

sjukt i en enda dag, och håller väl ut
ännu några månader om det behöfs.
När jag läste ditt och Mammans bref,
förstod det mig nästan obetydligt att
man kan lifva så lugnt och stilla, som
då jag åter genomläst dem, och
ärligt förstod de mig nya.

Du fick väl bref af mig under jul
helgen, mina tackar voro ofta nog
hos dig och de fruar, som ju kunna
blifva stora sedan jag varit där.
Lilla Majan har ju blifvit helt förhärd,
då hon redan som jag juleklapper så väl
att sin Mamma som moster, måste jul
ge hon väl afve åt sin pappa. Har du
rekan fått de 10 gulden som jag skickade dig,
jag hoppades att vi till Nyåret skulle få
hälft års lön i förskott, då jag åter skulle
skicka dig några hundra franc, men
ännu hörs de ej af. Håkners may,
du har väl det ofta varit nog, men
smart Lager väl detta skick, och till-

sammans skola vi nog åter få det och
kredit till god ihop.

Hasselblat hörs ännu ej af, och vi ha
väl ej se honom förrän i Wjford, om vi
ej blifva liggande länge i Rodosto. Det
lägligt vore det, om han ensam skulle få
gå på marschen genom Turkiet med sina
35 reserver, men så ser det nästan ut.
Att var Kassar och Quartemästare hafva vi
ej den ringaste nytta, de blifva alldeles
längt efter, att det behöfs till verkligt
för en beordring. Allt frass har fått
ordres att fauldas i Filipopol, och efter
fem dagar hoppas man hafva jernvägs
förbindelse härifrån, men det är allt
endast förhoppningar. Poeten skall äfven
öppnas här, men detta bref afgår med
en Kurier, som har befallning att med
Lager 25 juld bref, måste de endast kom-
ma oredligt framt, annars blir du
äro orolig, Håkners min älskling.
Om jag får tid i dag, skall jag skriva

Till Anna, men det är ännu osäkert. Vi
bo i Stockholm: och alla Officerare i ett palats
tillhörigt en Juedisk Bankir, som flejpt
Till Knechtensvopel. Stora magnifika sa-
lar med ljuskronor och vackra möbel,
der våra ^{fruntimmer} flickor helt lugnt sova ut
efter alla nöder. De säga väl litet ge-
merade ut till en böjjan, men hafva
redan lugnat sig, och koka mat på
Juedus marmorbelayde gäst, med bränd
ifrån verandor och trappor.

Nef, nu måste jag fluta, ty brefvet skall
aflemnas. Troligt hära min May av
det är så oredigt, men mina tankar
äro på samma sätt. Hellsa far och mor,
kyss barna tusende gånger, och skrif
så ofta som möjligt, när vi minst vänta
det för vi äro bref, hvem vet kanske
för vi äro i morgon.

Adieu älskling, håll modet uppe ännu
en månad, då du väl har mig på
återväge. Din Liza